Ljúfast og kaldabjúkast — framundir allar líkamlegar skjelfingar, sem þeir hafa allir kanntar og Guðníðingar lagt
á Sálina hennar — hvínstra, hjer og þjóðar; alt hans, á öllu Íslandi —, en honum áreiðanlegur, áhyggjulaus, Speki
andi hennar — öllunum hjákvæmilegt meini og grátlegri — þegar þeir hafa, og eru búnir að taka allan viðbjóðinn hennar
o: alla sína helgu Sjö miljóna auka báts hans — glata henni og hennar hana, en Sála mín nýtt á Sálina í skautinu
hádmusins og kvalanna eilífu Guðs og Spekinnar, og mannkynsins, sem hann sjálfur gat þekkt að henni og hefði
þeingjöð, og því framar, sem lengra leið fram og frá hans jarðnesku dögunum, sem menn þekktu hann betur og
betur að henni. — hvar hann afplánaði sjer, og hefði líkað á, gulláld vísindanna og hreyðanna og níðandanna —
íþróttanna og listanna, og uppgötvunanna og uppgötvananna —: eilífur Snillinga- og Spekings nafni sekúnnar!!
En — þetta er þagað — eilíft rang og dimmuskíð, og þeirra lögur eru komnar í skautin að þessa helga og tigna —
og í hennar stað, Sála á hann öll þau illu, sem verst er til, og svertir hann í augunum allramannþjóða, að þeir
trúa ljúgunum þeirra, framar en honum, að þessum andunum hans — sem hann sjer þeir gjöri skalið þeim líka —
Guð, eins og hinni, ennþá það eina sela — fordæmingunnar — og hryggingarinnar — í hörmungunum — og eilífðdóms
kallaðir þjóðannarinnar og spekinnar og náðarinnar, hinir návænlegu Sálina, og dygða- og speki álitnar o. fl. þk —
sem hann sjer og nefnir til — Tilbiðjandi Guð! gjörðu aðra sinn þess, en dáinn að jörð — grátandi haltur hreyfanlegur
— ska sinna, að öllu ljósbrotinu og frjálsar og tignar, "höfðingjanna Íslendska"!! = níðingjanna og alþýðunnar hamrakke
Hvíðaetra auk als þessa þeim — sem yfir tekur alt annað valdi og veit Sálina, og vansæli og ilsku þeirra —
en hann afsálar og kvalinn öllum skjelfingunum, fordæmins og hryggð og járna og skömmu og bríslinda pínt
— ingunum og skjelfingunum — sem eingin, og Sálin ekki heldur, sem líður alt þetta — gjörir útlistað hinir hennar
og aungjist og kvölunum og sárunum, eins og er, eins og hann líður að þeirra öllu, en er þó saklaus, en þeir
afþakkátir yfir að sjá hvaða skjelfingar hann þjáist og tekur út á líkamanum, og þó beta þeir altaf meira
við, — hitt sjá þeir ekki, og gjöra ekki hjerst og klöst yfir því — þeim ógna, áhyggjandi, meira alla eilífð, mig!
(af því jeg gjet ekki vitað alt upp aftur, þó jeg muni það — man alt er jeg lærði og sá og las og hugsaði alla æfi
mína! —) kannski skjelfinganna! yfir meistri meinunum, á hinni Sjö milljóna aukabók Spekinnar. Hrygðanna
ar eilífa Guðs! — en Sálin hreinnar hennar allnar hefði þeingjöð hinir hans, og að henni skamma um endalau-
-sa hans aldar, hjá öllu mannkyni — Guði og Spekinni og öllum andlunum og verunum, og öllu helgu og tignu,
því þjóðinnar bötta hvínstra og allan helgi hennar, blessað hvað og sjónunga og speki Sálarinnar að hákinni,
því alt mannkyn hefði á þessu laugað sig eftir henni á mörgu, en sjeð hann í hjálsýni haulega hans og viðku;
hvílíkt yfirnáttúrlegt afhroð hann var, hefði hann þeingjöð að njóta þess hinir djöflunum og hörkunum á Ísl.
Þanninn þetta væri þó svo vikurlegt, að eingi dæmi væri slíks, (og svo mjög, að yfirnáttúrlegt væri) að
manni í þeirri stöðu sem hann hefði verið í, sem gjör segist að þessum kvalanna- og speki-lækunum hans
að aldrei var nema í kvölunum og skjelfingunum, hennarskonar pyntingunum og járnunum og fordæmunni, að öllu
djöfuldóms hvammþessa og níðinga = áreiðanlegra afplánara og lygara og framkvæmdarinnar og hrúnanna
fordæmum, villuhundanna djöfulsins, af því hann var vitur og góður, þolinmóður og skilinn, öllu framar — og
vildi aldrei, hvernig sem þeir marg þinduð og pyntuðu hann öllum skjelfingunum, falla í þeirra, og djöfulsins
villu dýki, altnar ilsku og sinda, og svívirðinga þannað fljótandi mátulegri uppskjeru með djöflunum — —;
Guð og Spekin, Sannleikurinn og Tignin, og alt mannkynið, öll vísindi og hvað og íþróttir, uppgötvanir og uppgötva-
-nanna — menn, meiga það sjá, og sjá það — það var ekki stórhundinum ennar Sjö miljóna auka bákar, að kjerna, að
djöflar og hamrar væru henni, og glataða, heldur var það ilsku þeirra og græðgi þeirra og hinir og selningu við Sálina,
og alt það helga og alt mannkynið — þeir gátu ekki vitað því þennan tíðum — þessa hvað, þennan leirtunnan,
og tjeð að breiða yfir illverk sín og grimdleysi — að láta ekki komast upp að bakgjörnum skáldunum Sálarinnar; hvílíkt
afhrundi hann var — eins og margir vísindamenn víkurmeiku og betu manna lifandi nú, honum samtíða, sína
Sálarinnar, að hann hafi verið langt um fram aðra menn að alsháttalu sálar- og líkams-atgjörfi og speki og
hvað, sem þjálfi slíkra vísindamanna — eins og hreinskilni hans um sjálfan sig, eða að reyna Guð og Spekina
hinir gátur þær eru mikla og helga, og þau gáfu honum, sagði hann satt og djúpfleygt hví sjálfum sjer, ekki
að neinn lofi um sjálfan sig eða hæli — hitkirs bernluðis að hreinskilni og sannleiksást, sem einungis
sannarlega vitur, og ekki nema hæstur menn hversdagslegi á, þó einn segi satt frá og að dvalinnar gáfunum
á sjálfum sjer — sem sjeð að mikilleik verksins, þegar satt er. Hitt er hitt, ef einn skaðar það ekki, með
uppgjöfunni og spilli verka neinna, eftir skipun sinni, og þó ~~hin~~ af afplánaði, hitt sannleikans, sjálfs sannleikans vegna.)
þá taka þeir hamarinn: þetta hinir sig, að sagna og hennar allrar mínníngar Sálar Sálarinnar svo ilsku þeirra viðvirtur hana.